

Arrest

nr. 183 286 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2016.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de

voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel aan: *“Schending van de artikelen 9bis, 9ter, 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 22 november 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekers richten op 28 november 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 hebben ingediend die op 9 september 2016 onontvankelijk werd verklaard, dat deze beslissing evenwel werd ingetrokken en dat voormelde aanvraag vervolgens op 20 december 2016 onvankelijk werd verklaard, waarna zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, wat gevolgen heeft voor “het bevel om het grondgebied te verlaten”. Waar de voorzitter erop wijst dat met het voorliggende beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten, betwisten of weerleggen de verzoekende partijen dit niet. Zij vervolgen dat zij met hun uiteenzetting aantonen dat (een verergering van) de medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Waar de voorzitter erop wijst dat dit net de pertinentie aantoont van de beschikking waarin gesteld werd dat medische elementen thuishoren in een 9ter-aanvraag en niet in een 9 bis-aanvraag, vervolgen partijen dat in de beschikking niet wordt ingegaan op de overige, niet-medische elementen die zij hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.”*

2.5. Waar verzoekers opwerpen dat zij ingevolge een onvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 20 december 2016 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, merkt de Raad op dat dit gegeven geen gevolgen heeft voor het huidige beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 2 april 2015 inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten of weerleggen ter terechtzitting niet dat huidig beroep enkel is gericht tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid van 2 april 2015, getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen voorts aan dat de gang van zaken inzake hun medische verblijfsaanvraag aantoont dat de medische toestand of de verergering ervan wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch de Raad ziet niet in hoe een gunstige beslissing inzake een verblijfsaanvraag om medische redenen het voormelde kan aantonen. De gang van zaken bevestigt eerder de inhoud van de beschikking van 22 november 2016 waarin wordt gesteld: *“Verzoekers zijn van oordeel dat medische elementen dienen aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid voor een aanvraag op grond*

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de in de aanvraag om verblijfsmachtiging van 21 januari 2015 aangehaalde medische elementen en meer bepaald de beoordeling van "het medisch attest dd. 13.10.2014 dat de verergering van de toestand met bijkomende zware medicatie ten opzichte van het vorige medische attest toont", een medische appreciatie veronderstellen waartoe de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd is. Dergelijke appreciatie komt enkel een ambtenaar-geneesheer toe zoals het vastgesteld is in artikel 9ter, 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet." Waar verzoekers nog opwerpen dat in de beschikking niet wordt ingegaan op de overige, niet-medische elementen die zij hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beschikking slechts dient te antwoorden op de grieven die verzoekers opwerpen in het verzoekschrift. Verzoekers tonen niet in concreto aan welke grieven aangaande niet-medische elementen die ze aangehaald hebben in hun verzoekschrift onbeantwoord bleven in de beschikking. De beschikking blijft hierdoor dan ook overeind.

2.6. Het eerste en enig middel, gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 2 april 2015 inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA